

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce H. s. B., zastoupeného JUDr. Jiřím Charvátém, advokátem v Pardubicích, nám. Republiky 2686, proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje, Pardubice, Komenského nám. 125, za účasti L. d. V. Ch., s. r. o., v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2005, čj. 20528/04/OŽPZ/Ja, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 19. 7. 2005, čj. 52 Ca 14/2005 - 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský úřad, odbor životního prostředí a stavebního úřadu, zamítl rozhodnutím ze dne 22. 9. 2004, čj. 2003/6247D/ŽP/ZR, uvedení společenstevní honitby B. do souladu se zákonem č. 449/2001 Sb., o myslivosti, v tehdy účinném znění (dále jen „zákon o myslivosti“), protože H. s. B. zaniklo ze zákona podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti a s ním zanikla i společenstevní honitba. Žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 2. 2. 2005, čj. 20528/04/OŽPZ/Ja, odvolání honebního společenstva (žalobce) a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, který ji usnesením ze dne 19. 7. 2005,

čj. 52 Ca 14/2005 - 61, odmítl. Vyšel přitom ze zjištění, že nejsou dány podmínky řízení.

Žalobce oznámil podáním ze dne 18. 11. 2002 uvedení společenstevní honitby B. do souladu se zákonem o myslivosti. Správní orgán I. stupně řízení o tomto podání přerušil, a v rámci jiného řízení rozhodnutím ze dne 26. 2. 2004, čj. 2003/5644C/ŽP/ZR, odmítl registraci H. s. B. a jeho zápis do rejstříku honebních společenstev. Krajský úřad Pardubického kraje rozhodnutím ze dne 14. 5. 2004, čj. 10744/04/OŽPZ/Ja, k odvolání žalobce prvostupňové rozhodnutí ze dne 26. 2. 2004 v části změnil (vypuštěním odkazu k § 17 odst. 6 zákona o myslivosti), ve zbytku pak potvrdil. Uvedená rozhodnutí nabyla právní moci a nebyla napadena u soudu. Prvostupňový správní orgán poté pokračoval v přerušném řízení o uvedení společenstevní honitby B. do souladu se zákonem o myslivosti, a s ohledem na zánik žalobce zamítl návrh na vydání vyjádření o uvedení společenstevní honitby do souladu se zákonem. Žalovaný poté zamítl odvolání žalobce proti poslední jmenovanému rozhodnutí.

Krajský soud dospěl k závěru, že žalobce, který již před podáním žaloby zanikl ze zákona (§ 69 odst. 2 zákona o myslivosti), nemá způsobilost být účastníkem řízení (§ 33 odst. 2 s. ř. s.) a je proto namístě žalobu odmítnout [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Krajský soud se zároveň postavil na stanovisko, že možnost přezkumu rozhodnutí, které bylo podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odmítnutí registrace honebního společenstva a jeho zápisu do rejstříku honebních společenstev) je v posuzované věci vyloučena, neboť toto (podkladové) rozhodnutí žalobce mohl napadnout samostatnou žalobou, ale neučinil tak. Krajský soud proto uvedené (podkladové) rozhodnutí, v souladu se zásadou zákonnosti a předpokladu správnosti správních aktů, musí ctít.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení krajského soudu kasační stížností, a přestože neodkázal k žádnému z taxativně stanovených kasačních důvodů, je zřejmé že uplatňuje důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Stěžovatel poukázal právě na skutečnost, že s ním prvostupňový správní orgán jednal, ač tak činit neměl, nepoučil stěžovatele o jeho právech, ani jak má ve smyslu platného právního řádu postupovat, a stěžovatel proto nenabyl přesvědčení, že u něho došlo ke ztrátě způsobilosti být účastníkem řízení. Prvostupňový správní orgán se stěžovatelem nejednal podle § 4 správního řádu, ani mu nedal možnost jednat podle § 33 správního řádu.

Žalovaný ani krajský soud se nezabývali skutečností, zda zbavení stěžovatele způsobilosti být účastníkem řízení je po právu, nebo je právně irrelevantní. Krajský soud se měl před vydáním svého rozhodnutí zabývat způsobilostí stěžovatele být účastníkem řízení a na případné změny nebo rozdíly jej upozornit.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. K tvrzení, že prvostupňový správní orgán jednal se stěžovatelem, ač tak činit neměl, odkázal jak ke svému rozhodnutí, tak k vyjádření k žalobě, a doplnil, že městský úřad měl povinnost vést řízení o žádosti stěžovatele o uvedení společenstevní honitby do souladu se zákonem (§ 69 odst. 1 zákona o myslivosti). Přestože stěžovatel zanikl ze zákona (§ 69 odst. 2 zákona o myslivosti), nenastaly okolnosti, za kterých by bylo možné řízení zastavit (§ 30 správního řádu) a městský úřad stejně jako žalovaný museli vydat své rozhodnutí ve věci.

Tvrzení stěžovatele, že s ním nebylo jednáno jako s účastníkem řízení (§ 4 správního řádu) nebo bylo popřeno jeho právo jednat podle § 33 správního řádu, je v rozporu s obsahem správního spisu, ze kterého naopak vyplývá, že se stěžovatelem bylo vždy jednáno jako s účastníkem řízení, byl seznamován se všemi kroky učiněnými v průběhu správního řízení a před vydáním rozhodnutí a správní orgány se vždy zabývaly jeho podněty, námitkami a tvrzeními.

Co do právní způsobilosti, stěžovatel zanikl k 31. 3. 2003, a k témuž datu zanikla i příslušná společenstevní honitba (§ 69 odst. 2 zákona o myslivosti). Přes tento zánik nebyla dosud provedena likvidace stěžovatele, proto správní orgány i nadále doručovaly stěžovateli na jeho adresu rozhodnutí ve věci.

Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že obce a města sdružená v L. d. V. Ch., s. r. o., nemohla být členy stěžovatele a jejich pozemky nemohly být součástí společenstevní honitby B.

Kasační stížnost není důvodná.

O důvodech kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvážil, vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti, podle § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., takto:

Nenabyli-li stěžovatel přesvědčení, že u něho došlo ke ztrátě způsobilosti být účastníkem řízení, nelze tuto skutečnost přičítat k tíži správnímu orgánu. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* (každý nechť si střeží svá práva) bylo především odpovědností stěžovatele zvažovat své procesní postavení, a podniknout příslušné kroky k jeho ochraně. V tomto kontextu je klíčová zejména skutečnost, že došlo k odmítnutí registrace stěžovatele a jeho zápisu do rejstříku honebních společenstev. Příslušná rozhodnutí nabyta právní mocí aniž by je stěžovatel napadl žalobou u soudu. S ohledem na tuto skutečnost žalovaný ani krajský soud již neměli možnost dále přezkoumávat zákonnost zániku stěžovatele, a vycházeli ze zásady zákonnosti a předpokladu správnosti správních aktů.

Ostatně, nelze přehlédnout, že krajský soud nad nutný rámec odůvodnění naznačil stěžovateli možnost požádat o přezkum uvedených rozhodnutí mimo

odvolací řízení (§ 65 a násl. správního řádu). Na druhé straně je nutné připomenout, že krajský soud neměl důvodu upozorňovat stěžovatele na změnu jeho právního postavení. Takovéto upozornění by totiž nemohlo ničeho změnit na objektivní situaci a na skutečnosti, že krajský soud neměl jinou možnost, než žalobu někoho, kdo nemá způsobilost být účastníkem řízení, zamítnout.

Nejvyšší správní soud neshledal napadené usnesení krajského soudu nezákonným [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.], kasační stížnost není důvodná a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému a osobě zúčastněné na řízení, jimž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu

